

*** הארורים (סטודיו; איטליה) — עליית הנאצים בגרמניה כפי שהיא משקפת בקורות משפחת תעשיינים. בימיו דרמטי מדיהם של לוקיז וסקוטטי.

*** ההודאה (פאר; צרפת) — משפטי הראחה של סלאנסקי וחבריו בי צ'ינה, כפי שהם מסופרים על ידי אחד הנאשמים. סרט מדא במציאות שהוא חור שף, ותעודת אישום משכנעת נגד המפלגה הקומוניסטית, רודנותה וחוסר אנושיותה. במאי: קוסטה גבוואס.

*** טר וקארול וכו' ואליהם (גת; ארצות הברית) — אמריקה צוחקת על שגעונות בניה, שהשפע העבירים על דעתם ושלח אותם לתפוש כל מיני רעיונות מיסטיים כדי למלא את שעות הפנאי שלהם. משעשע.

*** המתכננים (אופיר; ארצות הברית) — גסיון להסביר מה דוחף את הנוער האמריקאי לשרוף את אוניברסיטאות תיו. ההסבר לא תמיד משכנע, אבל ברור לכל כי "משהו רסוב בממלכת דנמרק".

*** ויווה מאקס (אוריון; ארצות הברית) — קומדיה על גנרל מקסיקני הרוצה בימינו אלה, לכבוש חזרה את אלאמו. כמה שחקנים מצויינים (יוסטינוב, קינן חין) וכמה בדיחות מוצלחות.

*** קרומוז (דקל; אנגליה) — סרט היסטורי על המלחמה בין הפרלמנט והמלוכה, בצבועי לעיתים דרמטי, אבל מעתה את ההיסטוריה מבלי לתת לה פירוש חדש או מעניין.

*** המפגדה של אליהם (פריו; ארצות הברית) — עולם של "ילדי הפרחים" המנסים לחיות בקומנונט כפי שהוא נראה בעיני הבמאי ארתור (בוני וקלייד) פן, המבוגר מהם בהרבה, ורואה פגמים גם ב"מקום שלהם יש עוד אשליות".

סרטים

פליני

לטלוויזיה

במשך שנים רבות פחד פריקו פליני, המפורסם בבמאי איטליה, מפני המסך הקטן והמגבלות שלו, סרב לכל ההצעות שהופנו אליו מכיוון זה. עד אשר באה הצעה אחת שבפניה לא יכול היה לעמוד. הטלוויזיה הצרפתית בשיתוף עם הטל-וויזיה האיטלקית, הציעו לו לעשות סרט על נושא. שהיה מאז ומתמיד קרוב לליבו — הקרקס. פליני נכנע.

מי שזוכר את סרטיו של פליני, בין אם זה לה סטאדה או שמונה וחצי, ג'וליאטה של המלאכים או סאטיריקון, ודאי חש בקרקס כנושא החור. וצף בהם כחוט השני. פליני מודה שזו היתה חולשתו מאז נעוריו, ועד היום לא השתחרר ממנה. לכן, הצעת הטלוויזיה הלהיבה אותו והתרצה היתה סרט בשם הליצנים אשר הוצג בפסטיבל האחרון בוניה.

הסרט, שצולם כולו בפריז, מציג את כל אותם הליצנים החתיקים והמפורסמים של קרקסי העבר, החיים עתה בבתי קטנים או במושבי קרקס בפריז העיר, ומחדש את תעלוליהם הישנים בהיכלי הקרקס השונים, כשליצנים צעירים יותר, מצרפת ומאיטליה, חוזרים על תעלוליהם המפורסמים של הדור הקודם.

קל לנחש כי פליני אינו מסתפק בהצגה בלבד. הוא עוקב גם אחרי המסתתר מאחורי האפור, ומשחזר כמה סיפורים מפורסמים מהליצנים. למשל, האגדה על אותו ליצן חולה שברח יום אחד מבית החולים כדי שיוכל לחזות בהופעותיהם של כמה מתבררי, ולמחרת נמצא באחת מפינות האוהל, כשהוא "מת מצחוק" הליצנים.

אם כי סרטו של פליני נועד למסכים הקטנים, נודע כבר בפסטיבל ונציה כי יוקרן גם על מסכי הקולנוע ברחבי העיר.

ברונסון ומרסייה ב"הנוכלים"

כרגיל את עצמם, אינם יכולים לעשות הרבה כדי לשפר את המצב.

דלון ובלמונדו ב"בורסלינו"

ההפעילות בשיאה על הבד, הוא משעשע, בעיקר בחלק הראשון כאשר פעילות זו לובשת דמות הומוריסטית במיקצת ונדמה כאילו מדובר בפארודיה. אולם בשלבים מאוחרים יותר, כאשר גולש הסרט להירהורים רשניים, הוא משכנע ומשעשע פחות.

סידיני ציפלין ב"המשטרה באה לפגישה"

אינה תמונתו כלל, אלא דיוקנו של שחקן איטלקי בשם אדולפו צלי, שהופיע בין היתר ב"כדור הרעם". לסיכום, "המשטרה באה לפגישה" הוא סרט שכמותו עושים בתוצרת המונית, אבל עולה במיקצת על שאר המוצרים הדומים, משום שהפעילות בו דחוסה כל כך, עד שאין הרבה זמן להתעכב על הליקויים הרבים האחרים שבו.

מהפיקה בתורכיה

ההרפתקאים הנוכלים (מוגרי, תל-אביב; ארצות-הברית) — הסיסמה "טובים ה"

שניים" עשתה לה כנראה מהלכים בעולם הקולנוע בזמן האחרון, והוא מנסה להצמיד זוגות של כוכבים, בדרך כלל בעלי קסם שונה זה מזה, כדי למשוך אל האולמות שני סוגי קהל בעת ובעונה אחת. זאת היתה כנראה גם ה"מוחשבה מאחורי היוזמה לסרט זה, המביא בכפיפה אחת את הבריון החביב צ'ארלס ברונסון, ואות נער השעשועים שהפך לקומיקאי חלקלק, טוני קרטיס.

יתכן ובתנאים טובים יותר, עם תסריט טוב יותר, עיקר עם במאי היודע מה רצונו, היה הזיווג עולה יפה. זהו סיפורה של קבוצת הרפתקנים אמריקאיים ההופים כים לשכירי חרב בתורכיה, זמן קצר לאחר מלחמת העולם הראשונה, כאשר ארץ זו נקרעת על ידי מהפכות, שבסופן סולק הסולטן ובמקומו קמה הרפובליקה. הסרט מלא לכל אורכו במעשי אלימות של שני רצודים הלוחמים, בקרבות עקובי דם, ובהרבה רמזים לכך שהבמאי היה רוצה גם להביע משהו על מחות המהפכות, על שפיכות דמים מיותרת, על זכותו של עם להגדרה עצמית וכו'...

אבל אינו זוכה אף פעם לומר את אשר עם ליבו. לאחר ניפוי הארכיאולוגיה והטכניקה הצילומית המפוארת, נשאר הסרט מבולבל, וקרטיס וברונסון, המשחקים

שיר-תהילה לרוצחים

בורסלינו (אלנבי, תל-אביב; צרפת) — צריך להיות אנדרטה אוהבת לשנות העשרים הסוערות

של המאה וכל מה שהיה פסול בהן. זהו סרט המתאר כיצד שני ברוינים צעירים ושואפתים מאוד, הופכים ב"כוחות עצמם" מדגי רקק של העולם התחתון לשליטים כלי-נוכלים ומטילי אימה. העלילה מתרחשת במאסר, שיקאגו של צרפת, ועל אף הסוף המוסרי, המאולץ ב"מיקצת, היא מהווה שיר הלל, מלא הערצה, לזוג רוצי-היס-בדם-קר, שמעלתם העיקרית היא עצם היותם הרבה יותר סימפטיים ממתחריהם השונים.

הסיבה לכך פשוטה: "בורסלינו" אינו סרט שרוצה במיוחד לספר, להטיף או להציג בעייה באור מקורי. זהו בראש וראשונה כלי שרת בידי מפיק ממולה (אלן דלון), שבהר בשני כוכבים פופולריים (דלון ובלמונדו) ועשה את הכל על מנת לשרת את קסמם האישי, לטובת ה"הנאה של ה... קופה. המשימה אמנם הצליחה, מאחר והסרט שובר שיאי קופה בפאריס ועשה זאת כנראה גם בארץ, ומעריצות שני הכוכבים באות על סיפוקן: דלון יפה להפליא, אם כי קפוא להחריד, ואילו בלמונדו קלייל, חיכנו, ומלא קסם, בשיא הכושר האישי.

וזה בעצם העיקר, כי פרט להתמודדות בין שני הכוכבים, ואולי השיחזור העשיר של אופנת שנות העשרים, יש מעט דברים ב"בורסלינו" העשויים להיכנס להיסטוריה. כל זמן

שוד במתכונת הקבועה

המשטרה באה לפגישה (ארמון-דוד, תל-אביב; איטליה) — הוא מוצר אופייני למעבדות

הכימיות של אולפני הקולנוע האיטלקיים, המכנים את סרטיהם כשם שמכנים תערובת לתרנגולות: כך וכך מנות של אלימות, כך וכך מנות של מין, תעלומה אחת או שתיים לפי הטעם, והרבה כוכבים שיצאו מן האופנה ו/או שטרם הגיע תורם להיות באופנה. התוצאה מרגשת בערך כמו כל מוצר כימי — אבל לנען הדיוק יש בה משיק תזונים כדי להשביע סוג מסוים של קהל.

ביתר פירוט — זהו סיפור של שוד יהלומים נועז, ש"בעקבותיו נשדד השלל עצמו מן הגנבים. המשטרה, שתי כופיות ועיתונאי אחד בעזרת הצלם ש", כולם מחפשים בקדחתנות את האוסף יקר המציאות על פני לונדון ה"סואנת. כדי שלא ישעמם, נתקלים מזמן לזמן בחתיכות מעורטלות, מחליפים מהלומות פוטוגניות ורוצחים פושע אחד או שניים. הסוף הוא, כמובן, מוסרי וכמעט מפתיע.

עמוק יותר, לא כדאי להיכנס. איכות הצילומים מפוק-פוק, מרבית הרעיונות אינם מקוריים (קרב אדוקים במיפעל עזוב, חטיפה בקרון שינה) ואילו צוות השחקנים שלוקט מכל אומות העולם, ראה כבר ימים טובים יותר, בין אם מדובר בג'י (בברבו) האן או סידיני ציפלין, הולך ומתרחק בכל סרט נוסף מדיוקן אביו. דרך אגב, אותה תמונה על לוחות המודעות ובעיתונים, המפרסמת את הסרט, ואשר מתחתיה רשום שמו של ציפלין הבן,